

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΕΙΣ ΤΑΣ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

ΤΑΣ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΜΕΝΑΣ ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ.

ΒΛΕΠΟΜΕΝ εἰς τὴν σήμερον ἀναγνωσθεῖσαν τῶν πράξεων τῶν ἀποστόλων ἰσوریαν πεπληρωμένον κατὰ πάντα τοῦτον τὸν λόγον τοῦ Κυρίου. «Ὁ πισεύων εἰς ἐμέ τὰ ἔργα, ἃ ἐγὼ ποιῶ, καὶ κείνος ποιήσει.» Ὁ μὲν

δεσπότης τῶν ἀπάντων, τὸν ἐν τῇ προδατικῇ κολυμβήθρᾳ παράλυτον ἰάτρευσεν ἀπὸ τῆς ἀσθενείας, ἧτις τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη αὐτὸν ἐβασάνιζεν· ὁ δὲ Πέτρος, ὁ εἰς αὐτὸν πισεύσας, τὸν ἐν Λύδδα Αἰνέαν,

τὸν ὀκτῶ ἔτη ἐπὶ κραβάτῳ κατακείμενον, ἀναστήσας ἀπὸ τῆς κλίνης αὐτοῦ, ὑγιῆ κατέστησεν. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός δι' ἐνὸς λόγου, ἔγειραι, ἔδωκε ζῶην εἰς τὴν νεκρῶν θυγατέρα τοῦ Ἰαίρου. Ὁ δὲ εἰς αὐτὸν πισεύσας Πέτρος δι' ἐνὸς λόγου, ἀνάστηθι, ἐκ νεκρῶν ἀνέστητε τὴν Ταβιθά. Ὡ πόσον τερπνὰ καὶ κατανουκτικά εἰσι τῆς μεγαλειότητος καὶ εὐσπλαγχνίας τοῦ Θεοῦ τὰ θαυμάσια. Ὡ πόσον φανερὰ φαίνεται ἐν αὐτοῖς ἡ δύναμις τῆς πίσεως· ἡ πίσις καὶ τὰ θαυμάσιά εἰσι. ἴδω πράγματα ἔχοντα μεταξὺ ἀλλήλων μεγάλην σχέσιν, καὶ συνάφειαν. Ἀκούσατε, ἀδελφοί, ὅλην τὴν ἀναγνωσθεῖσαν ἰσορίαν μετὰ τῆς πρεπούσης παρατηρήσεως καὶ προσοχῆς, ἵνα κατανοήσαντες τὴν ἀμοιβαίαν σχέσιν τὴν μεταξὺ τῆς πίσεως καὶ τῶν θαυμάτων, πληροφορηθῆτε, ὅτι ἡ πίσις ἐστὶ τῶν θαυμάτων ἡ μήτηρ, τὰ δὲ θαύματα τῆς πίσεως τὸ σήριγμα.

Μάρκ. 5. 41

Πραξ. 9. 40

Πραξ. 3. 3.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐγένετο Πέτρον διερχόμενον διὰ πάντων, κατελθεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἁγίους τοὺς κατοικοῦντας Λύδδαν.

Ὅσον καιρὸν ἐκράτει ὁ βαρὺς διωγμὸς κατὰ τῆς νεοσυσταθείσης τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας, ὁ Πέτρος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀποστόλων ἔμενον εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Ὄταν δὲ ἡ τοῦ Θεοῦ πρόνοια διὰ τὸν πολυπλασιασμὸν τῆς πίσεως ἐξαπέστειλεν εἰρήνην εἰς τὰς ἐκκλησίας, τὰς καθ' ὅλης τῆς Ἰου-

δαίας καὶ τῆς Γαλιλαίας, καὶ Σαμαρείας, ^{Πραξ. 9. 31.}

τότε αὐτὸς ἐξῆλθεν ἐκ τῶν Ἱεροσολύμων. « Διερχόμενος, λέγει, διὰ πάντων. » Οὐκ εἶπε, διερχόμενος διὰ τῶν πόλεων, ἀλλὰ, διερχόμενος διὰ πάντων, ἵνα φανερώσῃ, ὅτι ἐπισκέπτεται καὶ ἐσῆριζε πάντας τοὺς κατοικοῦντας εἰς τοὺς τόπους, δι' ὧν διήρχετο, τοὺς μὲν πιστοὺς σῆρίζων εἰς τὴν πίσιν καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν, τοὺς δὲ ἀπίστους ἀγωνιζόμενος ἐπιστρέφαι ἀπὸ τῆς πλάνης εἰς τὴν ἀλήθειαν· τοιοῦτατρόπως δὲ διὰ πάντων διερχόμενος, κατέβη καὶ πρὸς τοὺς ἁγίους τοὺς κατοικοῦντας Λύδδαν. Καὶ ἁγίους μὲν ὀνομάζει, καθὼς καὶ ὁ Παῦλος τοὺς εἰς Χριστὸν ^{2. Γαλ. 1. 9.} πιστεύσαντας, καθότι καὶ ἡ κλήσις αὐτῶν ἦν ἁγία, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν ἁγία· ἡ δὲ Λύδδα, ἣτις καὶ Διάσπολις ἐλέγετο, πόλις ἦν πλησίον τῆς Ἰόππης κειμένη· διὰ τούτου δὲ ^{Ἱερων. ἐν τῷ ὀνόματι.} τοῦ ἔργου παράδειγμα ἔδωκεν ὁ θεομακάριστος Πέτρος εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικούς προεσῶτας, ἵνα καὶ αὐτοί, καθὼς ἐκεῖνος, περιερχόμενοι, ἐπισκέπτωνται πάντας τοὺς ὑπὸ τὴν πνευματικὴν αὐτῶν διοίκησιν εὐρισκομένους, διορθοῦντες τὰ τούτων σφάλματα καὶ ἐπισῆρίζοντες αὐτοὺς εἰς τῆς ἀρετῆς τὴν ἐργασίαν. Τί δὲ ἠκολούθησεν ὅταν ὁ Πέτρος κατήντησεν εἰς τὴν Λύδδαν;

Εὔρε δὲ ἐκεῖ ἄνθρωπὸν τινα Αἰ- ^{Πραξ. 9. 32.} νέαν ὀνόματι, ἐξ ἐτῶν ὀκτῶ κατακείμενον ἐπὶ κραβάτῳ, ὃς ἦν παραλελυμένος.

Τίς ἦν ὁ Αἰνέας, ποίας καταστάσεως ἄν-

ἄνθρωπος; ποίου γένους; ποίας θρησκείας; ποίου πολιτεύματος; πιστὸς ἦν, ἢ ἄπιστος; πρῶτον ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν, ἔπειτα ἔλαβε τὴν ἰατρείαν, ἢ πρῶτον ἰατρεύθη, ἔπειτα ἐπίστευσεν; αὐτὸς ἐζήτησε παρὰ τοῦ Πέτρου τὴν ὑγείαν, ἢ ὁ Πέτρος ἀφ' ἑαυτοῦ ἰάτρευσε αὐτόν; Ταῦτα πάντα ἐσιώπησεν, ὁ ἅγιος ἱστορικός, ἐπιβλέπων εἰς τὴν συντομίαν, μόνον δὲ τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἀσθένειαν καὶ τῆς ἰατρείας τὸν τρόπον ἐφάνησε πρὸς πληροφориάν τοῦ γενομένου θαύματος. Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῆς σιωπῆς οὐδὲν βέβαιον συμπεραίνεται, εἰμὴ σιωπῆ, διὰ τοῦτο πιθανὰ μόνον περὶ τῶν σιωπηθέντων λέγονται. Ἴσως ὁ Αἰνέας ἦν ἄνθρωπος πολλὰ γνωστὸς καὶ ἐπίσημος τότε, καὶ διὰ τοῦτο ἐσιώπησεν ὁ ἱστορικός τὰ περὶ αὐτοῦ. Ἴσως δὲ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, ἢ τότε, ἢ πρότερον, καὶ διὰ τοῦτο ἔλαβε τὴν ἴασιν. Ἐνδεχόμενον δὲ τὸ, ὅτι ὁ Πέτρος ἐκ μόνης φιλάνθρωπίας χωρὶς τινος δεήσεως ἰάτρευσε αὐτόν, μιμούμενος τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὅστις πολλάκις μὴ παρακαλούμενος, ἐθαυματούργει, ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐκπλαγχνίας δυσωποθόμενος· ὠνομάζετο δὲ ὁ ἀσθενὴς Αἰνέας, βαρυτάτη δὲ καὶ πολυχρόνιος ἦν ἡ ἀσθένεια αὐτοῦ, παράλυσις δηλαδὴ ὅλου τοῦ σώματος· διὸ καὶ ὀκτῶ ἔτη κατέκειτο εἰς τὸν κράββατον· ἀκούσατε δὲ τῆς ἰατρείας τὸν τρόπον.

Πράξ. 9.
31. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Πέτρος, Αἰνέα, ἰάταί σε Ἰησοῦς ὁ Χριστός, ἀνάστηθι καὶ στήσον σεαυτῷ.

Ὅσον βαρεῖα καὶ πολυχρόνιος ἡ ἀσθένεια, τοσοῦτον εὐκολὸς καὶ ταχυτάτη ἡ ἰατρεία. Αἰνέα, εἶπε πρὸς τὸν ἀσθενοῦντα ὁ Πέτρος, ἰατρεύει σε ὁ Ἰησοῦς Χριστός· ἀνάστηθι, καὶ στήσον σεαυτῷ. Εὐθύς δὲ, ὡς τοῦ θαύματος· μεγάλη ὄντως, Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ δύναμις τοῦ ὀνόματός σου· ὁ παράλυτος, ὁ κατακείμενος ἔτη ὀκτῶ, καὶ μὴ δυνάμενος σαλευσάμενος ἀπὸ τῆς κλίνης αὐτοῦ, ἀνέστη καὶ περιεπάτει. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ, «στήσον σεαυτῷ», φράσις ἐστὶ μοναδική, μόνον ἐνταῦθα εὐρισκομένη, καὶ ἀκατανόητος, ὅσον ἀπὸ τῆς λέξεως· ὅθεν καὶ κατὰ διαφόρους τρόπους αὐτὴν ἐξηγήσαντο· τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι σημαίνει τὸ, ἀνάστα, καὶ στήσον σεαυτῷ τράπεζαν, ἵνα φάγη· τινὲς δὲ τὸ, ἀνάστα καὶ στήσον τὸν κράββατόν σου, ὃν πρότερον ἄλλοι ἐστρώνων σοι. Ἄλλοι δὲ διηρμήνευσαν τὸ, στήσον σεαυτῷ, διὰ τοῦ, ἄρον τὸν κράββατον, ὅθεν εἶπεν. «Καὶ ἐλεγχὼν δίδωσι τοῦ σημείου τοῦ ἄραι τὸν κράββατον», ἤγουν καὶ ἔδωκεν ἀπόδειξιν τοῦ θαύματος τὴν ἄρσιν τοῦ κράββατου. Ποῖα δὲ τούτου τοῦ θαύματος τὰ ἀποτελέσματα;

Καὶ εἶδον αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες Λύδδαν καὶ τὸν Σάρωνα, οἵτινες ἐπέσρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον.

Πράξ. 9.
35. Ἡ πίστις τοῦ Πέτρου ἐτέλεσε τὸ θαῦμα, τὸ δὲ θαῦμα ἐφείλκυσε καὶ ἐσήριξεν εἰς τὴν πίστιν πάντας τοὺς κατοικοῦντας τὴν Λύδδαν καὶ τὸν Σάρωνα· διότι ἰδόντες αὐ-

Χρυσ.
ἐν ταῖς
τῶν Ἀποστόλων
Πράξ.

Πράξ. 9.
35.

τοῖ, ὅτι διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὑπὸ τοῦ Πέτρου προενεχθέντος, ὁ ἀκίνητος παράλυτος ἀνέστη καὶ περιεπάτει, ἐπιστρέψαντες ἀπὸ τῆς πλάνης αὐτῶν, ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Λύδδα δὲ καὶ Σάρων ὁ τόπος ἐστὶν ὁ μεταξὺ τοῦ ὄρους Θαβὼρ καὶ τῆς Τιβεριάδος λίμνης, ἐστὶ δὲ καὶ ὁ μεταξὺ τῆς ἐν ^{ἱερων. ἐν τῷ ὀνόματι} Παλαιστίνῃ Καισαρείας ἄχρι τῆς Ἰόππης. Τοῦτο δὲ τὸ θαῦμα, συντόμως διηγηθεὶς ὁ θεηγόρος Λουκᾶς, μεταβαίνει εἰς τὴν διήγησιν ἄλλου θαύματος πολλῷ μείζονος, λέγων.

^{πραξ. 9. 36.} Ἐν Ἰόππῃ δὲ τις ἦν μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθά, ἣ διερμηνευομένη λέγεται Δορκᾶς· αὕτη ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυῶν, ὧν ἐποίει.

Ἀκούεις, πῶς ὡς ἄριστος ἱστοριογράφος περιέγραψεν ἐν συντόμῳ τοὺς λαμπροὺς χαρακτήρας ταύτης τῆς ἀγίας γυναικός; Αὕτη, λέγει, πατρίδα εἶχε τὴν Ἰόππην, (πόλιν παραθαλάσσιον τῆς Παλαιστίνης ἄχρι τοῦ νῦν σωζομένην) ἦν δὲ μαθήτρια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πεπληρωμένη δὲ ἦν καλῶν ἔργων, καὶ πολλὰς δὲ ἐλεημοσύνας ἐποίει. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἑβραϊκὸν ὄνομα αὐτῆς, Ταβιθά, διερμηνεύσεν ὁ τρισμακάριος, λέγων, ὅτι σημαίνει Δορκᾶς· ἥτις ἐστὶ ζῶον ὀξυδερκέσατον καὶ ταχύδρομον· ἵνα ἐκ τούτου μάθωμεν, ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐσήμαινε τὸ ὀξυδερκές τοῦ νοός αὐτῆς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν ὄντως καλῶν

ἔργων, καὶ τὴν προθυμίαν καὶ ταχύτητα αὐτῆς πρὸς τὴν τῆς ἀρετῆς ἐκπλήρωσιν.

Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ^{πραξ. 9. 37.} ἀσθενήσασαν αὐτὴν ἀποθανεῖν, λούσαντες δὲ αὐτὴν, ἔθηκαν ἐν τῷ ὑπερώῳ.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἤγουν ἐν αὐταῖς ταῖς ἡμέραις, ἐν αἷς ὁ Πέτρος διήρχετο τὰς πόλεις τῆς Ἰουδαίας, ἐπισκεπτόμενος πάντας τοὺς ἐκεῖ κατοικοῦντας, ἠσθένησεν ἡ Ταβιθά, καὶ ἀπέθανεν. Οἱ οὖν περὶ αὐτὴν πισοὶ ἔλουσαν τὸ σῶμα αὐτῆς, καὶ ἔθηκαν αὐτὸ εἰς τὸ ἀνώγειον τῆς οἰκίας, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ Πέτρος, ὃν ἐμελέτησαν προσκαλέσαι, ὡς ἐκ τῶν ἐφεξῆς λόγων φαίνεται. Βλέπε δὲ, πόθεν οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ παράλαβον τὴν ἄχρι τῆς σήμερον σωζομένην παράδοσιν, ἵνα δι' ὕδατος νίπτωσι τῶν νεκρῶν τὰ σώματα. Γίνεται δὲ τοῦτο, ἵνα ὁ νεκρὸς ἐκεῖνος ἔχῃ καθαρὸν τὸ σῶμα αὐτοῦ ἀπὸ παντός σωματικοῦ μολυσμοῦ, καθὼς καθαρὰν ἔχει καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπὸ πάσης ψυχικῆς κηλίδος· καὶ ἵνα σημαίνει τὴν ἐσωτερικὴν κάθαρσιν ἢ ἐξωτερικὴν. Ἀκούσατε δὲ καὶ τὴν λοιπὴν τῆς ἱστορίας ἀκολουθίαν.

Ἐγγὺς δὲ οὔσης Λύδδης τῇ Ἰόππῃ, οἱ μαθηταὶ ἀκούσαντες, ὅτι ^{πραξ. 9. 38.} Πέτρος ἐστὶν ἐν αὐτῇ, ἀπέστειλαν πρὸς αὐτὸν παρακαλοῦντες μὴ ὀκνησαὶ διελθεῖν ἕως αὐτῶν.

Ἡ Λύδδα, ὅπου ἡ Ταβιθά ἀπέθανε, πλησίον ἦν τῆς πόλεως Ἰόππης. Οἱ οὖν Μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, οἱ τὴν Λύδδαν κατοικοῦντες, ἀκούσαντες ὅτι ὁ ἀπόστολος Πέτρος εὐρίσκεται εἰς τὴν Ἰόππην, ἀπέστειλαν πρὸς αὐτὸν δύο ἄνδρας, (*) παρακαλοῦντες, ἵνα μὴ ἀργοπορήσῃ ἐλθεῖν πρὸς αὐτούς. Αὐτοὶ ἠλπισαν ὅτι ὁ Πέτρος ὁ ἐνώπιον αὐτῶν ἰατρούσας τὸν παράλυτον Αἰνένα καὶ διὰ τῆς σκιᾶς αὐτοῦ τόσα μεγάλα θαύματα τελέσας, δύναται καὶ τὴν Ταβιθά ἐκ νεκρῶν ἀναστήσαι· ἐὰν οὐκ εἶχον τοιαύτην ἐλπίδα, οὐ παρηνώχλου τὸν Πέτρον, ὅστις ἀφιερωμένος ἦν εἰς τὰς φροντίδας τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος· ἠΰξανε δὲ τὴν ἐλπίδα αὐτῶν ἡ δέησις τῶν πτωχῶν, καὶ τῶν χηρῶν τὰ δάκρυα. Προθυμότητος δὲ ἐφάνη ὁ Πέτρος πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἰκεσίας τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ.

Ἀναστὰς δὲ Πέτρος ^{πρ. 4. 9.} _{20.} συνηλθεν αὐτοῖς· ὃν παραγενόμενον ἀνήγαγον εἰς τὸ ὑπερῶν καὶ παρέστησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ χῆραι κλαίουσαι, καὶ ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια ὅσα ἐποίει μετ' αὐτῶν οὔσα ἡ Δορκάς.

Οἱ ὑπὸ τῶν μαθητῶν ἀποσταλέντες προσκαλέσαι τὸν Πέτρον ἐφανέρωσαν, ὡς φαίνεται, εἰς αὐτόν, διὰ ποίαν αἰτίαν προσκαλοῦσιν αὐτόν. Ὅθεν εὐθὺς μετ' αὐτῶν τῶν ἀποσταλέντων ἦλθεν ὁ Πέτρος πρὸς αὐτούς. Ἐκεῖνοι δὲ ἀνεβίβασαν αὐτόν εἰς τὸ ἀνώγειον, ὅπου ἔκειτο τὸ νεκρὸν σῶμα

τῆς Ταβιθά· ἐκεῖ δὲ εὐθὺς παρεσάθησαν ἐνώπιον αὐτοῦ πᾶσαι αἱ πτωχαὶ χῆραι γυναῖκες, κλαίουσαι καὶ ὀδυρόμεναι διὰ τὴν στέρησιν τῆς Ταβιθά, τῆς τροφοῦ αὐτῶν καὶ εὐεργέτιδος. Ἵνα δὲ πληροφόρησῶσιν αὐτόν περὶ τῆς ἐλεημοσύνης καὶ τῶν λοιπῶν εὐεργετημάτων τῆς Ταβιθά, ἐδείκνυον αὐτῷ τοὺς χιτῶνας καὶ τὰ ἐνδύματα, δι' ὧν ἐκείνη αὐτὰς ἠλέησε. Βλέπε δὲ καὶ τὴν ταπείνωσιν ταύτης τῆς μακαρίας γυναικός. Αὕτη οὐ μόνον ἠλέει τὰς πτωχὰς χήρας, ἀλλὰ καὶ συναναστρέφετο μετ' αὐτῶν· τοῦτο δὲ ἐδήλωσεν ὁ ἱστορικός σημειώσας τὸ, « Μετ' αὐτῶν οὔσα. » Τί δὲ ἐποίησε τότε ὁ Πέτρος;

Ἐκβαλὼν δὲ ἔξω πάντας ὁ Πέτρος, ^{πρ. 4. 9.} _{40.} θείσας τὰ γόνατα προσηύξατο καὶ ἐπιστρέψας πρὸς τὸ σῶμα, εἶπε· Ταβιθά ἀνάστηθι· ἡ δὲ ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον, ἀνεκάθισε.

Διὰ τί ἐξέβαλε πάντας ἔξω, ὅπου πλῆθος ἀνθρώπων κλαίωντων καὶ θρηγούντων, ἐκεῖθεν δυσκόλως ἀναβαίνει ὁ νοῦς εἰς τοῦ Θεοῦ τὸν θρόνον· ἐξέβαλεν οὖν πάντας ἔξω, ἵνα προσηλώσῃ ὅλως διόλου τὸν νοῦν αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν· καὶ ἵνα μιμηθῇ τὸν ἑαυτοῦ διδάσκαλον, ὅστις πρῶτον ἐξέβαλε πάντας τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἰαεῖρου, ἐπειτὰ ἀνέστησε τὴν τούτου θυγατέρα καὶ ^{Μαρκ. 5.} _{40.} ἵνα φύγῃ ὅσον ἦν δυνατὸν τῶν ἀνθρώπων τὰς τιμὰς καὶ τοὺς ἐπαίνους. Ὅτε δὲ ἐξῆς

(*) Ὅρα τὴν
κατὰ τὸ
1711. ἔτος
ἐν Ἀμφελ.
ἐκδ. τῆς
Μακ. Διαθ.

βαλε πάντας ἔξω, τότε κλίνας εἰς τὴν γῆν τὰ γόνατα, ἐξέχεε τὴν δέησιν αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν· καὶ τί μὲν εἶπε προσευχόμενος, ἐσιώπησεν ὁ ἰσορικός, ὡς φανερόν ἐκ τῶν πραγμάτων. Διότι τί ἄλλο παρεκάλεσε τὸν πανοικτίρμονα Θεόν τότε, εἰμὴ ἵνα, ἐλεήσας ἐκείνους τοὺς πτωχοὺς, ἀναστήσῃ ἐκ τῶν νεκρῶν τὴν τούτων εὐεργέτιδα; Ἀλλὰ διὰ τί οὐκ ἐποίησε ταῦτα, ὅταν ἰάτρευσε τὸν Αἰνέαν; Τὸ θαῦμα τῆς ἀναστάσεως τοῦ νεκροῦ μείζον ἐστὶ τοῦ θαύματος τῆς ἰατρείας τοῦ παραλύτου· διὸ καὶ ἐκτανῆς καὶ γονυπετής ἢ ὑπὲρ ἐκείνου προσευχή. Ἐπειδὴ δὲ λέγει ὁ ἰσοριογράφος, ὅτι ὁ Πέτρος μετὰ τὴν προσευχὴν, ἐπέσρεψεν, ἤγουν ἐνητένισε πρὸς τὸ νεκρὸν σῶμα τῆς Ταβιθά, φανερόν ἐστιν, ὅτι, ὅταν ὑπὲρ αὐτῆς προσηύχετο, προσηλωμένος ἦν εἰς τὸν οὐρανὸν οὐ μόνον ὁ νοῦς αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ὄμματα. Ἐπέσβεψεν οὖν ἐπὶ τὸ νεκρὸν σῶμα, καὶ ὡσπερ ἂν εἰ ἐκοιμᾶτο ἡ Ταβιθά, οὕτως αὐτὸς μὲν ἐλάλησε πρὸς αὐτὴν, ἐκείνη δὲ ὑπήκουσεν αὐτῷ. Ταβιθά, εἶπεν. Ἐκείνη δὲ, ὡ τῶν θαυμασίων σου Χριστὲ Βασιλεῦ, ὡς ἐξ ὑπνου ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, καὶ ἰδοῦσα αὐτόν, ἀνεκάθισε.

Πραξ. 9.
41. Δουὶς δὲ αὐτῇ χειρὰ, ἀνέστησεν αὐτὴν· φωνήσας δὲ τοὺς ἁγίους καὶ τὰς χήρας, παρέστησεν αὐτὴν ζῶσαν.

Δύω ἀναστάσεις βλέπομεν εἰς τὸ περὶ τὴν Ταβιθά ἔργον· τὴν ἐκ τῶν νεκρῶν ἀνάστασιν

αὐτῆς, καὶ τὴν ἀνάστασιν ἐκ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ αὐτὴ ἔκειτο. Τὴν πρώτην ἐποίησεν ὁ θεός, ἐπακούσας τῆς δεήσεως τοῦ Πέτρου· τὴν δευτέραν ὁ Πέτρος, δοὺς αὐτῇ χειρὰ βοηθείας. Τοῦτο τὸ παράδειγμα διδάσκει τὸ, ὅτι εἰς τὰ ἀγαθὰ ἔργα ὁ θεὸς ποιεῖ ἐκεῖνο, ὅσον ὑπερβαίνει τὴν δύναμιν ἡμῶν, ἐγκαταλιμπάνει δὲ, ὅσον ἐστὶ τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως, ἵνα ἡμεῖς ἐκτελέσωμεν αὐτό. Ὅτε δὲ καὶ ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ ἐκ τῆς κλίνης ἀνέστη ἡ Ταβιθά, τότε ὁ Πέτρος προσκαλέσας τοὺς ἁγίους, ἤγουν τοὺς πιστοὺς, καὶ τὰς πτωχὰς χήρας τὰς πρότερον κλαιούσας, παρέστησεν αὐτὴν ἐνώπιον αὐτῶν ζῶσαν. Τοῦτο δὲ ἐποίησεν, ἵνα δείξῃ, ὅτι ἐδεήθη τοῦ θεοῦ ὑπὲρ τῆς ἀναστάσεως αὐτῆς διὰ τὰ δάκρυα αὐτῶν καὶ διὰ παραγορίαν τῆς τούτων χρείας. Τί δὲ ἠκολούθησε μετὰ τοῦτο τὸ ἐξαισίον θαῦμα;

Γνωστὸν δὲ ἐγένετο καθ' ὅλης Πραξ. 9.
42 τῆς Ἰόππης· καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον.

Ἐδημοσιεύθη τοῦτο τὸ μέγα θαῦμα εἰς ὅλην τὴν Ἰόππην· ὅθεν πολλοὶ τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Σὺ δὲ σημειώσον τὴν δύναμιν τῆς πίστεως· δι' αὐτὴν ὁ θεὸς ποιεῖ τὰ θαύματα. «Καὶ πάντα ὅσα ἂν αἰτήσῃτε ἐν τῇ προσευχῇ, πιστεύοντες, λήψετε.» Τὰ δὲ θαύματα ποιοῦσι πιστοὺς τοὺς ἀπίστους. «Καὶ εἶδον αὐτόν, ἤγουν τὸν Αἰνέαν, πάντες οἱ κατοικούντες Λύδδαν»

» καὶ τὸν Σάριωνα, οἵτινες ἐπέσρεψαν ἐπὶ
 » τὸν κύριον. Γνωστὸν δὲ ἐγένετο καθ' ὅλης
 » Ἰόππης, τὸ θαῦμα τῆς ἐκ νεκρῶν ἀνα-

» σῆσεως τῆς Ταβιθά· καὶ πολλοὶ ἐπίστυ-
 » σαν ἐπὶ τὸν κύριον. »

